



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 1019/2015**  
**01.12.2015. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Д., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Н.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 496/10 од 04.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 240/15 од 02.06.2015. године, у седници већа одржаној 01.12.2015. године, већином гласова је донео:

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 496/10 од 04.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 240/15 од 02.06.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 496/10 од 04.02.2015. године, између осталих, окривљени Р.Д. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју му је урачунато време provedено у притвору од 27.02.2012. до 28.02.2012. године.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеној кладионици „М.“ из Н.С. досуђен је имовинскоправни захтев у износу од 108.700,00 динара, а окривљени су обавезани да солидарно наведени износ уплате оштећеној у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Наведеном пресудом на основу члана 91. и 92. КЗ од окривљених је одузет новац у износу од 1.000,00 динара, као имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, за коју представници оштећене кладионице „М.“ Н.С. нису испоставили имовинскоправни захтев, с`обзиром да нико не може задржати имовинску корист прибављену извршеним кривичним делом те су окривљени обавезани да солидарно уплате исти износ у буџет Републике Србије у року од 15 дана, по правноснажности пресуде.

Окривљени су на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезани на плаћање судских трошкова и паушала, као у изреци пресуде, док су законски заступници покојног оштећеног Љ.Б. упућени на парнични поступак ради остварења имовинскоправног захтева, на основу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 240/15 од 02.06.2015. године, одбијене су, као неосноване, жалбе: браниоца окривљеног Р.Д., браниоца окривљеног Р.К., браниоца окривљеног С.П. и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, те је потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду К 496/10 од 04.02.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Р.Д., адвокат Н.А., поднео је захтев за заштиту законитости, „из разлога предвиђених чланом 485. став 1. тачка 1) ЗКП“, уз предлог да Врховни касациони суд нађе да се ради о питању од значаја за правилну или уједначену примену права, у смислу члана 486. став 2. ЗКП, да обавести браниоца о седници, те да одложи извршење правноснажне пресуде, а да по усвајању захтева за заштиту законитости донесе пресуду којом ће укинути побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет вратити на поновну одлуку надлежном суду с`тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да преиначи побијане одлуке или само другостепену одлуку или с`обзиром на чињеницу да је до повреде закона дошло још у поступку који је претходио кривичном, а орган који је одлучивао по правном леку није био овлашћен по одредбама ЗКП да отклони те повреде да Врховни касациони суд ради отклањања исте повреде укине или преиначи другостепену одлуку иако њоме није повређен закон, што је у складу са одредбом члана 492. ЗКП.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног Р.Д., адвокат Н.А., у поднетом захтеву наводи да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон на штету окривљеног јер се у радњама окривљеног Р.Д. нису стекли елементи кривичног дела за које је осуђен. По ставу одбране не стоје наводи оптужбе па ни побијаних пресуда у погледу постојања групе, јер је по ставу одбране за постојање групе у смислу члана 112. став 2. КЗ предвиђена повезаност ради трајног или повремених вршења кривичних дела, а окривљенима се побијаним пресудама ставља на терет извршење само једног дела. Како по ставу одбране, не стоји квалификација дела из члана 206. став 2. КЗ, то би се евентуално у радњи окривљеног могла стицати обележја кривичног дела из члана 206. став 1. КЗ за које је запређена блажа казна.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву, којима се суштински правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, оценио као неосноване. Наиме, из чињеничног описа дела, за које је окривљени Р.Д. оглашен кривим у редовном кривичном поступку, произлази постојање околности о деловању у групи, које чине битна обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. КЗ онако како је то предвиђено чланом 112. став 22. Кривичног законика. Предметно кривично дело су извршила три лица, при чему је свако од њих имао унапред одређен задатак и оквир деловања, између ових лица је постојала веза, односно договор за извршење предметног кривичног дела на штету оштећене кладионице „М.“ и оштећеног чувара Љ.Б., на начин, у време и на месту како је то наведено у диспозитиву оптужнице и изреци првостепене пресуде, те су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног, оцењени као неосновани. Идентичне наводе да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. ЗКП, без прецизнијег нумеричког означавања, бранилац окривљеног Р.Д. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. КЗ за које је окривљени Р.Д. оглашен кривим, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Захтевом браниоца окривљеног се такође указује на повреду одредбе члана 441. ЗКП, али без даљег нумеричког означавања на који став се повреда односи а такође и без конкретизације исте повреде, а како је чланом 489. став 1. ЗКП прописано да Врховни касациони суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то о овом делу захтева Врховни касациони суд није мериторно одлучивао.

Такође, поднетим захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. ЗКП, без даљег конкретизовања о којој повреди се ради али с`обзиром да се у захтеву наводи да је изрека пресуде противуречна сама себи, односно разлози пресуде су противуречни изреци ... очигледно је да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, али како иста повреда није предвиђена чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП као разлог за подношење овог ванредног правног лека, од стране окривљеног преко браниоца, то Врховни касациони суд о њој није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,  
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,  
Драгиша Ђорђевић, с.р.**